

jeg har selv seet Gaarden, jeg kender den naturligtvis temmelig nøie, og jeg anseer 5,000 Rd. for at være en høj Afgift. Det Udvalg, der har været nedsat i Landsthinget, har ogsaa været paa Stedet, og det har udtalt i sin Betænkning, at det anseer 5,000 Rd. for at være en passende, men en ikke lav Afgift. Jeg troer altsaa, at den Beregning, det ærede Medlem opstillede, ikke er holdbar. Jorden er paa ingen mulig Maade af den Slags, man kalder god; det er endogsaar temmelig ringe Jord, og foruden disse 15 Rd. pr. Td. Land bliver der Tale om at betale Skatter osv., hvilke naturligtvis et Interessentskab skal betale, saaledes at denne Afgift ikke kan lægges til Grund for en rimelig Burdering af Gaarden. Dertil kommer vel, at Hestebestanden, som den er, tabes, men paa den anden Side er det klart, at Staten efter Forslaget faaer en Indtægt af 500 Rd., som den hidtil ikke har haft, og som den vel at mærke ikke faaer, dersom man forkaster dette Forslag, thi da bestaaer Stutteriet ifølge Loven af 1862. Der maa en Ordning til for at faae dets lovlige Bestaaen hævet. Der er gjort forskjellige Bemærkninger om, at der savnedes Noget i Loven, og navnlig har det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgfreds (A. Hage) meent, at der ogsaa skulde staae Noget om Caution, ja, han vilde endog næsten have, at der skulde staae, hvad det er for Mænd, om hvem der bliver Tale. Det forekommer mig dog, at man nok kunde overlade Sligt til Ministerens Bedømmelse. Jeg kan ialfald forsikre det ærede Medlem, at Ministeren ikke er saa eenfaldig, at han ikke vil vide at sikkre sig Opfyldelsen af de Forpligtelser, hvorpaa de Vedkommende maatte finde sig foranledigede til at gaae ind. (A. Hage: Hvem er det?) Det ærede Medlem vil have at vide, hvem det er. Det veed jeg ikke; men dersom jeg afslutter Contracten er jeg sikker paa, at det ialfald skal blive Mænd, med hvem man passende kan inklade sig. Jeg for mit Vedkommende nærer, som sagt, ingen Tvivl om, at det vilde være urig-

tigt, om Thinget ikke vilde følge den Vej, jeg her har tilladt mig at foreslaae, thi jeg holder mig overbevist om, at det er et moderat Forsøg paa at forlige de stridende Meninger, der kæmpe i Befolkningen om Nødvendigheden af Stutteriets Oprettelse. Lad mig slutte med at berøre den Betragtning, der, saavidt jeg mindes, ogsaa blev fremført af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgfreds (A. Hage), nemlig, at man skulde lade den Slags Sager have Frihed, at det Rette kom frem gennem Friheden. Jeg tillader mig at troe, at denne Udtalelse lyder bedre, end den egentlig, naar man seer nærmere til, vil vise sig at være, thi Frihed vil sige det Samme som, at der Intet bliver. Denne Slags Ting kunne ikke udføres af en enkelt Mand, medmindre han er i Besiddelse af ganske andre Midler end dem, hvorover vi her ere vante til at disponere, thi det ærede Medlem maa ikke glemme, at det er ikke nok, at man har en Eiendom, hvorpaa Sligt kan indrettes, det er ikke nok, at man har et stort Gods og de Dyr, som skulle underholdes, men det, der egentlig bærer Stutteriet, er de Former, som igjennem Dressuren gives Hesten i dens Opvært. Det fordrer et stort Apparat af Folt, af Beridere, af Ridehuse, kort sagt, af alle den Slags Ting, som man ikke efter vort Lands Forhold kan tænke at finde hos Private, ialfald ikke i et saadant Omfang, at der deraf kan ventes nogen Nytte for Landets Hesteavl.

Madsen: Fleertallet i det Udvalg, der har været nedsat til at drøfte dette Lovforslag i det andet Thing, har særlig støttet sin Udvalgsindstilling paa to Hovedgrunde, som jeg skal tillade mig at dvale nogle Dieblkke ved. Den første Hovedgrund er den, at Landets Hesteavl, overladt ganske til sig selv, nødvendigtvis maa gaae tilbage. Fleertallet har ikke saa note udviklet denne Paastand, at man deraf kan see, hvorpaa den støtter den, men der er idag fra den ærede Krigsminister fremkommet